

Esquerres noves... i llunyanes

OPINIÓ

ÉS BEN SIGNIFICATIU COM DE
DIFERENT HA ESTAT LA REACCIÓ DE
LES VELLES I NOVES ESQUERRES
SOBRE COM INTEGRAR A L'EQUACIÓ
POLÍTICA POSTELECTORAL EL FET
TERRITORIAL

Es resultats electorals del 20D han provocat que, per primera vegada en la història recent d'Espanya, el PSOE no siga la força hegemònica de l'esquerra. Podemos i els seus aliats, encara que no hagen aconseguit el *sorpasso* definitiu de moment, ja estan en peu d'absoluta igualtat. És una fita històrica i permet albirar uns equilibris polítics radicalment nous per al futur més proper. A més a més, l'anàlisi dels resultats en clau territorial aporta elements addicional de gran interès. Les noves esquerres són ja primera força o primera força a l'àmbit progressista a totes les perifèries *hard* del país: a Catalunya, País Basc i Galícia, tradicionals territoris amb un fort sentiment nacional i que des de fa més d'un segle han mostrat, en cada moment de canvi polític (Segona República, Transició), aquest caràcter; a les illes Balears i a les Canàries, que encara que siga per la seua llunyania tenen un caràcter clarament molt diferenciat també; i per primera vegada, afegint-se decididament des del primer moment a tal grup com a membre de ple dret, també al País Valencià.

De fet, Podemos només té una força equivalent a la que manifesten aquestes noves esquerres no centrals, paradoxalment, a Madrid. I és que sembla que la capital de l'Estat, al capdavant, acaba sent molt més semblant a les perifèries que té més lluny que no pas al seu entorn més mimetitzat amb la cultura que se'n deriva ni al seu *hinterland* cultural i econòmic ja totalment assimilat com a subsidiari. Es tracta d'una primera dada d'interès que cal retenir. Dins el complex joc d'equilibris a què ha d'anar l'esquerra al nostre país si vol servir d'alguna cosa, no s'ha de perdre de vista, per exemple, que les poblacions dels diferents territoris que conserven més vi-

talitat econòmica també comparteixen bona part dels problemes que se'n deriven. Que les diferents formacions que defensen canvis més profunds dels que havien estat habituals fins ara estiguen fent una esclatxa en l'immobilisme del règim sorgit de la Constitució de 1978 i plantegen, a més, una reorientació si més no benintencionada, encara que no massa ambiciosa, del model econòmic vigent, és per aquesta raó un element comú addicional clau.

Per això és cabdal entendre com de significatiu resulta que, feta ja la digestió inicial dels resultats inicials de les passades eleccions generals, la reacció de les velles esquerres i les noves haja estat tan diferent quan s'ha hagut d'integrar en aquesta equació el fet territorial. Enfront de l'aposta, sembla que ja per fi decidida, de Podemos i aliats pel

ANDRÉS
BOIX PALOP
@Andres_Boix

dret a decidir als territoris que ho demanen i, de manera necessàriament comuna, per un projecte de país compartit i bastit a partir de l'acord i la posada en comú; el PSOE s'ha tancat de nou, i sembla que ja definitivament, a acceptar aqueixa possibilitat. La seua proposta de reforma federal, d'accent inequívocament andalús, ha quallat en una radical negativa a acceptar referèndums o consultes vinculants. I fins i tot el PSC ha hagut de tornar a reiterar que, ara com ara, aquesta és també la seua posició i ni tan sols la constant davallada electoral que està patint el partit a Catalunya els fa replantejar-la, de moment. Al cap i a la fi, es podria dir que l'element més visible de la diferenciació entre nous i vells restaria només aquest punt. O, almenys, això és el que podria semblar de lluny.

Tanmateix, quan es miren les coses de més prop, les posicions sobre dret a decidir i model territorial de distribució del poder són, en realitat, una conseqüència d'una manera alternativa de mirar i afrontar la realitat social i econòmica, més que no una posició prèvia que marque diferències. Són, per aquesta raó, bretxes que estan destinades a durar i fins i tot fer-se més grans entre els que considerem que les coses no marxen bé i que només deixant més espai als ciutadans i que siguen aquests els que prenguen decisions sobre el seu camí, tant individual com en conjunt, trobarem la millor via i els que pensen que substancialment el recorregut fet fins ara, malgrat alguns petits errors, ha estat el correcte i que el que convé, llavors, és continuar amb el rumb i, encara que més ben executades, amb les decisions preses des de dalt, ja fa temps... i des de lluny.

Professor de dret administratiu a la Universitat de València